De Egypte Duisternis in alwetendheid
Niet willen wakker worden
en elke spreker zichtbaar word

en de Egypte duisternis wat licht is wilt blijven slapen en niet wakker worden
bedoel Spreken mag wakker zijn

Lyra.

In den hoogen koepel van den Tempel kreeg ik mijn nieuwe woning, in mijn vorige cel had ik maar één nacht geslapen. Dectar kon het niet aanvaarden, doch de feiten waren niet te loochenen. Zijn leven kon eerst nu beginnen, zijn groote liefde had hij ontvangen. In hem was de liefde, doch het priesterschap had hem dit bewustzijn gegeven. Diep in zijn ziel leefde deze groote kracht.

Ik kon nu gaan waarheen ik wilde, niet alleen tusschen leven en dood, doch tevens in den Tempel, alle gebouwen stonden nu voor mij open, er waren geen astrale muren meer, niets hield mij tegen. Ik schreef mijzelf de rust voor, die ik dacht noodig te hebben, want bevelen behoefde ik thans niet meer af te wachten. Als ik uitgerust en gereed was, wilde ik beginnen. Dectar zou „de weide” zien, ook dat behoorde bij mijn taak. Mijn leven was heel anders dan dat van hem. Toch voelden wij ons één, want wij zagen één wet, waardoor al het leven bezieling kreeg, en dat was „de Liefde”. Een liefde, die tusschen leven en dood als een wet werd beleefd, en die ik daar had leeren kennen, maar die wet moesten alle menschen zich eigen maken. Als zij deze liefde wilden begrijpen, zou een ieder het groote geluk ontvangen, doch daarvoor moest men dienen. Ik liet Dectar tot mij komen en hij zei: „Is de grootmeester gereed om mij te ontvangen?”

„Kom, Dectar.”

„Wanneer de Goden willen, dat je nog grooter wordt, beste Venry, dan ik zien en voelen kan, maakt het mij angstig. Ik vraag mij af, Venry, ben je wel zeker van jezelf? Ik kan de Goden niet voelen, maar in mij kwam angst, toen al die wonderen zoo maar voor mijn oogen plaats vonden. Je bent machtig, als geen van ons. Ik dacht je moeder te zien, Venry, is dat mogelijk?”

„Lag er angst in haar, Dectar?”

„Dat heb ik niet kunnen voelen, Venry, maar ik zag haar heel

onverwachts en ik dacht haar te begrijpen. Je leefde eigenlijk in je eigen omgeving. Voelde je je daar thuis?”
„Je hebt goed gezien, Dectar, mijn lieve Moeder waarschuwde mij, doch in haar was geen angst. Toen ik kind was, heeft zij mij hiervan verteld en thans zijn wij zoover. Maar bedenk, beste Dectar, ik ben slechts het instrument, ik ben eigenlijk niets. Al die wonderen zijn machtig en toch zoo eenvoudig. In hun oogen zijn het wonderen, omdat zij zich blindstaren op macht en het neerknielen van hun slaven heerlijk vinden. In mij zal je die eigenschappen niet zien, Dectar, door jou heb ik geleerd eenvoudig te zijn, maar wie mij anders ziet, heeft van eenvoud geen begrip. De Goden willen, dat wij wonderen beleven, doch het kleinste insect is daartoe in staat, want het behoort tot het leven van „Hem”, die aan ons het leven gaf. In het allerkleinste wezen ligt die kracht, Dectar, maar in ons het bewustzijn ervan. Er is slechts één God, mijn vriend, die aan al Zijn Leven gevoel en bezieling gaf; één vonkje, dat van den hemel valt, vertegenwoordigt „Hem”, door wien al deze wonderen zijn. Het is maar een vonk en toch is zij in staat Zijn Grootheid te vertegenwoordigen, want zij geeft licht. Maar vertel mij, beste Dectar, ben je gelukkig?”
„O, Venry, ik ben zoo gelukkig.”
„Ja, Dectar, nu zijn wij ons zelf, doch wij beiden gaan verder. Jij in de liefde, maar ik moet mijn taak afmaken. Ik vraag echter, vertel mij, als je alles weet en jezelf kent, het bewustzijn in je gekomen is en op wolken zweeft, als je je tweelingziel aan het hart drukt, die je door leed en smart hebt verdiend, wat je dan voelt?
Maar wanneer je straks op „de weide” bent, beste Dectar, zal je dan weten of de dingen, die je in andere levens bezat, grooter waren dan dit geluk? Ik wil weten, mijn vriend, of een kroon machtiger is dan de liefde, ook al ben ik ervan overtuigd wat je antwoord zal zijn, zooals het groote geluk dat nu in je is en uit je straalt, ook mij dan zal toelachen. Maar ik vraag mij nu reeds af, beste vriend, of je daarvoor wel de krachten bezit en of je niet zal bezwijken. Wat zal je doen, Dectar, als je hart is vervuld
303
van de liefde? Wanneer je in het luchtruim zweeft en naast je je tweelingziel, hoe zullen dan je gevoelens zijn?” Als je „ingaat”, beste Dectar, in een Tempel die ver boven alle Tempels verheven is, hoe zullen je gevoelens zijn, mijn vriend, als je één-zijn volmaakt is? Dat alles wil ik van je weten, Dectar, jij moet het mij zeggen, jij leeft in dat reine geluk. Doch ik ga thans zien, mijn vriend, luister.
Wij moeten heel voorzichtig zijn, want de Opperpriester is vertoornd. Maak je echter over niets ongerust, ik ben gereed. Doch nu het volgende. Nu beleef je dat machtige en onbegrepen geluk, doch later, Dectar, wellicht eeuwen later, ontvang ik die liefde en dan zal jij de groote vleugelen bezitten. In dat leven ben je dan geen priester, maar je hebt al de wetten leeren kennen; daarvoor ben jij hier in den Tempel. In dat leven zal je

de wonderen zien, zooals ik ze thans moet beleven. Dan leef jij tusschen leven en dood en zal je heel veel menschen gelukkig mogen maken. *Nu leef je in je eeuwig geluk, dan vraagt men aan jou, om alles te geven wat in je is en zal je moeten dienen.*
Maak je daarvoor gereed, Dectar. Dat je thans dit geluk leert kennen, is, omdat er in latere eeuwen het bewustzijn van al deze wonderen en van de wetten in je moet zijn; dat alles wordt je door de allegrootste vleugelen geschonken.
Ik zie al deze wetten en het zal geschieden, zooals de Goden het willen. **Nu wacht je het geluk in astralen vorm, als ziel zal je alles beleven, maar in vol bewustzijn,** dan echter zweef je tusschen hemel en aarde heen en weer, van de aarde af naar de duisternis, naar hemelen en naar die plaatsen in de ruimte waar ik nu niet vertoeven zal. Maar misschien mag ik dan tot je komen en je alles verklaren. Ik zie thans ver, heel ver vooruit, Dectar, en het behoort bij al deze wonderen.
Aan mij is gegeven, beste vriend, jou te verbinden. Heden zal je „de weide” zien. Daarna ben ik gereed voor de groote gebeurtenissen, die men op Isis zal beleven. Aan ons is dat gegeven, doch die na ons komen volgen dit pad, want het is lichtend.
Je hebt het gezien, Dectar, de wonderen zijn tot ons gekomen, vlugger dan wij dachten. Voor sommigen duurt het eeuwen en

,,, Maar wanneer je straks op „de weide” bent, beste Dectar, zal je dan weten of de dingen, die je in andere levens bezat, grooter waren dan dit geluk?,,,

Aan mij is gegeven, beste vriend, jou te verbinden. Heden zal je „de weide” zien. Daarna ben ik gereed voor de groote gebeurtenissen, die men op Isis zal beleven. Aan ons is dat gegeven, doch die na ons komen volgen dit pad, want het is lichtend

O meester, neem haar al deze verschijnselen af, de Goden vervloeken mijn leven en zij brengt leed en smart over mij en de kinderen.”
„Wij zullen haar afsluiten, Venry, zoodat haar gevoelens blijven slapen. In waarheid is zij zeer gevoelig, doch dit is voor haar niets dan ellende. Wij zouden van haar een waardige priesteres kunnen maken, doch nu is zij Moeder en haar instellen is verward. Ken je deze werking, Venry?”
„Ja, Dectar, ik zie wat in haar leeft, het is mij duidelijk.”
„Haar innerlijk leven heeft zich op deze wijze gesplitst, Venry. Voor velen is het juist de allereenvoudigste ontwikkeling, voor haar is ze noodlottig, deze gevoeligheid brengt haar in een onevenwichtigen toestand. Wij zullen om haar gaven een dichte aura leggen en een tijd lang aan haar denken. Wanneer al die krachten weer in slaap zijn, kunnen wij ophouden; dan is zij voor dit leven daarvan bevrijd.”
Om haar innerlijk leven legden wij nu een dicht waas, opgebouwd door concentratie en krachtigen wil. Na een kort oogenblik was deze ziel van die opdringerige en verwoestende kracht bevrijd en genezen. Dectar zei tot den man: „Gij kunt haar laten slapen, in haar slaap zal zij genezen. Al die vreeselijke gaven zijn thans uit haar verdwenen.”
„De Goden zijn gedankt.”39

„Ja, mijn kind. Indien de Goden het willen, zal je ook alles weten. Als je het licht in je voelt, Venry, is dat het teeken, dat je alles mag weten. Ik heb de wetten des hemels leeren kennen en zie achter de dingen en ken jou, beste Venry, want ben je niet als ik? Is dat, wat in je is, ook niet in mij? Heb ook ik die school niet doorloopen? Ik weet het, mijn lief kind, je bent tot ons gekomen met een bepaald doel en dat zal je bereiken.
Ik zal voor je bidden, Venry, of de Goden je een machtig wapen willen geven, een wapen, dat géén van hen allen bezit. Maar je zal dienen, Venry, alleen de Goden dienen.
Hetgeen je van mij leerde is niets, in vergelijking met dat, wat je achter den sluier zult zien. Daar leeft God. Je zal het ontstaan van hemelen, mensch en dier mogen waarnemen. Je hebt in je, wat wij allen niet bezitten en dat de grootste schatten zijn voor dit en het volgende leven.”
„Hoe komt u aan al deze wijsheid, Moeder?” Maar zij gaf ook

nu geen antwoord en ging verder:
„Door je Vader werd het mij geopenbaard, Venry, ook jou zal
men daarvoor openstellen.”
Opnieuw wachtte zij een oogenblik en zei:
„Zal je met niemand over hetgeen ik vertelde, spreken, Venry?”
„Ik beloof het u plechtig, Moeder. Kunt u mij iets van mijn opvoeding
vertellen, Moeder?”
„Meester Dectar zal je leeren, aan hem kan je je toevertrouwen.
Wat je nu weet, heb je van mij en je Vader en van jezelf. Maar
in de tuinen van je Vader leeft de natuurlijke wijsheid, waarvan
je den oorsprong zal zien en wellicht mag beleven.”
„U heeft niet gewild, dat ik leerde, Moeder?”
„Toen je geboren werd, lieve Venry, was mijn Moeder, die reeds
lang achter den sluier leeft, bij mij. Zij bracht mij geestelijke
bloemen en zei:
„Alléén in de tuinen van Ardaty ligt het geheim des levens.”
Ik begreep mijn Moeder en zij vervolgde:
„Op je voorhoofd, lieve Venry, rust de ster van ons huis. En zij,
die dit symbool van wijsheid bezitten, zullen verkondigen, waarheen
wij gaan en hoe de dingen geschapen zijn. Zij zullen zien,

hoe ons leven is, na dit leven. Zij kennen het geheim, waarom
de vogels jubelen en de bloemen licht uitstralen. Vele wonderen
mogen zij aanschouwen, omdat zij zien en de groote vleugelen
hebben ontvangen.”
Ik nam haar beide handen in de mijne en kuste haar innig. Dat
wij uiteen zouden gaan, wist ik reeds geruimen tijd. Daarom
nam ik mij voor, nog veel met haar te praten.
Mijn Vader trad binnen en had voor mijn Moeder bloemen
medegebracht, waaronder één van zeldzame schoonheid, die hij
„de Liefde” noemde en die hij den naam van mijn Moeder had
gegeven. **Mijn moeder dankte hem en een innige liefde overstraalde
hun levens.**
Na het middagmaal bleven wij nog langen tijd bijeen en sprak
Moeder met mij. Daarna wandelden wij samen in de tuinen en
bewonderden, hetgeen mijn Vader gekweekt en aan den bodem
onttrokken had. Wij aanvaardden de schoonheid van het leven
op aarde en waren dankbaar voor de groote gaven, door de
Goden ons toegezonden.
Mijn Vader keek naar al zijn schatten en ik zag, dat tranen over
zijn wangen rolden. Ook dit begreep ik, want ik voelde zijn
groote liefde voor al dit leven.
Ik hoorde hem zeggen:
„Nu ben je volgroeid en eens zal je tot de Goden terugkeeren,
want zij roepen ons, mijn kinderen.”
Hij maakte zich los van al dit schoons en wij keerden terug.
Toen de vogels verzorgd, de voederbakken gevuld en de bloemen
geschikt waren, zoodat het rustuur een aanvang kon nemen,
bleven wij toch nog bijeen. In den hemel kon het niet mooier
zijn. De stilte, die uit ons diepe innerlijk omhoog kwam, had
ons verbonden en wij begrepen elkaar. Nu kwam de drang om

vragen te stellen in mij en ik vroeg aan mijn Moeder:
„Waarom, lieve Moeder, als u weet, dat wij elkander zullen verliezen, gaan wij hier dan niet weg?"
Beiden keken mij aan, en Moeder antwoordde:
„Men kan geen wetten ontloopen, lieve Venry. De kracht waardoor sterren en planeten schitteren en waaraan deze hun ontstaan
43

dus die vrouwen die je gek maken met sex afsluiten in slaap en gave in laten slapen en verdwijnen

en je moeder die het kind 100% jonge mag zijn zonder vrouwen en meisjes die sex

dus je moeder moet je 100% laten beleven dat je moeder je jongen alle liefde innig overstraalt en geen plek heb voor harttocht niet meer in toekomst

moeder gave om een jongen in licht mag zien en moeder gave jonge voor alle die licht van de man in perfecte moeder jongen licht zijn
in dat licht

dus de jongen zien in licht
jongen in licht en geen valse harttocht liefde uitgeschakeld word door dat moeder innig licht van het jongen gunt

Ja, mijn kind. Indien de Goden het willen, zal je ook alles weten. Als je het licht in je voelt, Venry, is dat het teeken, dat je alles mag weten

Mijn Vader keek naar al zijn schatten en ik zag, dat tranen over zijn wangen rolden. Ook dit begreep ik, want ik voelde zijn groote liefde voor al dit leven.

egypte slot is dark en dark en nog darker
dat je verschillende dark zit maar in het hoofd van het kind van de moeder zit het licht
van het ware witte licht in het wachtwoord in het slot in hoofd zit het licht

dat die dark darker mag worden om in slaap te gaan